

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Agata Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lutego 2017 roku sprawy

W. S., syna J. i G.,

urodzonego (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 października 2015 r. w G., wbrew obowiązującym przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 19 września 2005 r. z późn. zm.) posiadał 2,66 g (dwa i sześćdziesiąt sześć setnych grama) środka psychotropowego w postaci proszku białego zawierającego amfetaminę w postaci soli, z którego można sporządzić od 21 (dwudziestu jeden) do 32 (trzydziestu dwóch) porcji konsumpcyjnych środka psychotropowego, przy czym czynu powyższego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 17.03.2013 r. do 10.12.2013 r. kary pozbawienia wolności objętej wyrokiem łącznym II K 1521/12 z dnia 26.02.2013 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku za przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §1 k.k.,

I. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i za to przy zastosowaniu art. 37a k.k. na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 34 §1 i §1a pkt 1 k.k., art. 35 §1 k.k. skazuje oskarżonego na karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 34 §3 k.p.k. w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od używania środków odurzających oraz do poddania się terapii w warunkach ambulatoryjnych w związku z uzależnieniem od amfetaminy;

III. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci pozostałego po badaniu białego proszku zawierającego siarczan amfetaminy o łącznej masie 2,57 grama przechowywanego w koperacie bezpiecznej nr (...) w Magazynie (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w G. i zarządza jego zniszczenie;

IV. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu w punkcie I. wyroku kary ograniczenia wolności zalicza rzeczywiste pozbawienie wolności w dniu 23 października 2015 roku (jeden dzień), przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.007,32 zł (tysiąc siedem złotych trzydzieści dwa grosze) tytułem kosztów sądowych, w tym opłata w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 23 października 2015 roku w godzinach porannych W. S. jechał samochodem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) ulicą (...) w G.. Około godziny 8:10 został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy z Komisariatu II Policji w G.. Gdy wyciągnął portfel, w celu wyjęcia dokumentów, policjanci zauważyli, że w portfelu tym znajdują się dwa foliowe zawiniątka zawierające biały proszek. Wezwany do wydania zawiniątek, W. S. odmówił, a następnie wyrzucił je przez boczną szybę pojazdu. Po chwili, zostały one podniesione przez jednego z funkcjonariuszy. W związku z podejrzeniem posiadania narkotyków, W. S. został zatrzymany i przetransportowany do Komisariatu II Policji w G..

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego W. S. – k. 57v akt głównych; zeznania świadka M. S. – k. 17v-18 zał. 1; protokół zatrzymania osoby – k. 2-2v; protokół zatrzymania rzeczy – k. 11-12 zał. 1;

W ujawnionych przy W. S. substancjach o masie 0,83 g (zawiniątko nr 1) oraz 1,83 g (zawiniątko nr 2) ujawniono obecność amfetaminy w postaci soli. Z substancji tych wydzielić można odpowiednio od 6 do 10 porcji narkotyku (zawiniątko nr 1) oraz od 15 do 22 porcji narkotyku (zawiniątko nr 2).

Dowody: opinia biegłego z zakresu badań fizykochemicznych – k. 35-36 zał. 1;

W. S. nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. U oskarżonego rozpoznano uzależnienie od amfetaminy oraz osobowość zaburzoną. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że w chwili popełnienia czynu działał on w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych. Jego funkcje intelektualne kształtują się w granicach normy i są dostateczne do przewidywania skutków działań, które są przedmiotem obecnej sprawy karnej. W inkryminowanym czasie, u W. S. nie występowały inne zakłócenia czynności psychicznych, które znosiły lub ograniczały w stopniu znacznym jego zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia biegłych z zakresu psychiatrii – k. 64-65 zał. 1;

Na podstawie badania przeprowadzonego przez specjalistę terapii uzależnień stwierdzono, że oskarżony W. S. był osobą uzależnioną od amfetaminy. Od stycznia 2016 roku utrzymuje abstynencję.

Dowód: kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień – k. 77-92 zał. 1;

Oskarżony W. S. był dziewięciokrotnie karany, w tym pięciokrotnie za czyny z art. 62 ust. 1 u.p.n. Na mocy wyroków Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 4 marca 2010 roku (XI K 186/10) i Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku (VIII K 620/10) wymierzono mu kary po roku pozbawienia wolności za czyn z art. 62 ust. 1 u.p.n. Kary te weszły w skład kary łącznej roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku w sprawie II K 1521/12. Oskarżony odbył część tej kary w okresie od 17 marca do 10 grudnia 2013 roku.

Dowody: karta karna – k. 40-43 akt głównych; odpisy wyroków z danymi o karze – k. 51-53 zał. 1;

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego W. S., zeznaniach świadka M. S., opinii biegłych z zakresu badań fizykochemicznych oraz z zakresu psychiatrii, ustaleniach specjalisty ds. terapii uzależnień, a także na zebranych dokumentach urzędowych.

Wyjaśniając w trakcie rozprawy, **oskarżony W. S.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił przy tym, że narkotyki posiadał na własny użytek, ponieważ jest osobą uzależnioną. Z tego powodu podejmował w przeszłości leczenie w MONAR-ze. Obecnie pozostaje w abstynencji. Sąd dał wiarę tym wyjaśnieniom, gdyż były one logiczne i korespondowały z zebraniem materiałem dowodowym, a zwłaszcza z opinią biegłych z zakresu psychiatrii oraz ustaleniami specjalisty ds. uzależnień.

Świadek **M. S.** opisała okoliczności ujawnienia przy W. S. proszku zawierającego sole amfetaminy oraz przebieg podjętych następnie czynności procesowych. Sąd dał wiarę tym zeznaniom, gdyż dotyczyły okoliczności bezspornych.

Sąd oparł się w całości na opiniach biegłych z zakresu psychiatrii i biegłego z zakresu badań fizykochemicznych. Zostały one wydane przez osoby posiadające niezbędne kwalifikacje i doświadczenie zawodowe w tych dziedzinach nauki. Są przejrzyste, spójne i formułują jasne odpowiedzi na pytania postawione w postanowieniach o dopuszczeniu tych dowodów. Nie były one również kwestionowane przez żadną ze stron. Z tych samych względów, Sąd oparł się na ustaleniach specjalisty ds. uzależnień.

Sąd oparł się na dokumentach urzędowych przywołanych w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności.

Ustalony stan faktyczny stanowił podstawę do przypisania W. S. czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Zatrzymany dnia 23 października 2015 roku, oskarżony W. S. posiadał przy sobie 2,66 grama sypkiej substancji zawierającej sole amfetaminy. Środek ten wymieniony został w załączniku do ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w grupie II-P, klasyfikującej substancje psychotropowe. Zgodnie z opinią biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, z posiadanej przez oskarżonego ilości, można by wydzielić od 21 do 32 pojedynczych porcji narkotyku. W. S. nie był uprawniony do posiadania tego środka.

Jak wynika z akt sprawy, w okresie od 17 marca do 10 grudnia 2013 roku oskarżony W. S. odbył część kary łącznej roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku w sprawie II K 1521/12, obejmującej m. in. dwie kary roku pozbawienia wolności za czyny z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczone na mocy. Czyn, którego dotyczyło to skazanie stanowił przy tym przestępstwo podobne do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I. sentencji wyroku. Nie ulega zatem wątpliwości, że W. S. działał w ramach recydywy (art. 64 § 1 k.k.).

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. W. S. jest i już w trakcie popełnienia czynu był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Stopień szkodliwości społecznej czynu W. S. należy określić jako niemały. Istotne znaczenie miał wzgląd na ilość posiadanej przez oskarżonego substancji psychotropowej. Przy oskarżonym znaleziono bowiem taką ilość siarczanu amfetaminy (środka zaliczanego do tzw. narkotyków twardych), z której można uzyskać od 21 do 32 porcji tego narkotyku. Ilość tę w, odniesieniu do sprawcy, który narkotyki posiada na własny użytek należy ocenić jako stosunkowo dużą. Jego styczność z narkotykami nie była zatem jednorazową „przygodą” – co z resztą potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego (który przyznał, że regularnie zażywał narkotyki i leczył się z tego powodu) a także ustalenia specjalisty ds. terapii uzależnień. Uwzględnić należy jednak fakt, że wedle wyjaśnień oskarżonego konieczna dla niego jako osoby uzależnionej ilość amfetaminy jest większa niż przyjęta w opinii. Stanowisko to jest zgodne z doświadczeniem zawodowym sądu w odniesieniu do innych uzależnionych od tej substancji. W szczególności zaś ujawnione ilości nie pozwalają w żaden sposób na podważanie twierdzeń W. S., że narkotyk był przeznaczony wyłącznie na jego użytek.

W punkcie I. sentencji wyroku, za czyn z art. 62 ust. u.p.n., Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym

Na niekorzyść W. S. przemawiają okoliczności wpływające na ocenę szkodliwości społecznej jego czynu (omówione powyżej), a zwłaszcza względ na postać zamiaru oraz rodzaj posiadanego środka. Za okoliczność obciążającą należy również uznać, fakt uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego, także za przestępstwa podobne. Przy czym warto zauważyć, że wszystkie dotychczasowe skazania miała miejsce przed popełnieniem badanego czynu.

Za okoliczność łagodzącą należy uznać fakt, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyczerpujące wyjaśnienia i wyraził gotowość podjęcia leczenia odwykowego. Na korzyść oskarżonego przemawia także jego obecna postawa życiowa – oskarżony pracuje zarobkowo, podjął próbę założenia rodziny, powstrzymuje się od używania substancji psychotropowych.

W ocenie Sądu, orzeczona kara ograniczenia wolności jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec W. S.. Oskarżony dopuścił się wprawdzie posiadania niemałej ilości soli amfetaminy, był już karany za przestępstwa podobne, a nadto dopuścił się powrotu do przestępstwa. Tym niemniej, zdaniem Sądu, w badanym przypadku możliwe jest zrealizowanie celów kary bez uciekania się do bezwarunkowej izolacji oskarżonego. Z akt sprawy wynika, że oskarżony wszedł w posiadanie amfetaminy, mając na celu jej późniejsze użycie, a przez to zaspokojenie głodu narkotykowego. W ocenie Sądu, pobudki jakimi kierował się oskarżony nie zasługują więc na szczególne potępienie. Brak jest jakichkolwiek podstaw, by sądzić, że oskarżony zamierzał udzielić narkotyków innym osobom. Z uwagi na uzależnienie od środków odurzających (potwierdzone badaniem specjalisty terapii uzależnień), należy uznać, iż w momencie czynu jego decyzja o wejściu w posiadanie przedmiotowych środków psychoaktywnych nie miała charakteru całkowicie swobodnego. W momencie popełnienia czynu, W. S. był bezdzietnym kawalerem, niemającym żadnych osób na swym utrzymaniu. Zażywając substancje psychotropowe, szkodził ona zatem przede wszystkim samemu sobie. Jak wynika z akt sprawy, od ponad roku stara się on zachować abstynencję, a nadto żyje obecnie w związku z kobietą, z którą wychowuje dziecko i pracuje zarobkowo. Sąd uznał, że do przywrócenia oskarżonego na łono zdrowej części społeczeństwa w znacznie większym stopniu może przyczynić się kara nieizolacyjna. Kara taka z jednej strony umożliwi mu realizację celów życiowych (tj. założenia rodziny oraz rozwoju zawodowego), mogących stanowić motywację do przejawiania zachowań zgodnych z prawem. Z drugiej zaś strony, sprzyjać będzie wdrażaniu wobec oskarżonego terapii odwykowej. Z racji tego, że W. S. dopuścił się zarzucanego mu czynu w związku z uzależnieniem od narkotyków, można stwierdzić, że wymaga on przede wszystkim leczenia i oddziaływania wychowawczego, a nie izolacji od społeczeństwa. Oskarżony wyraził na rozprawie pragnienie gruntownej przemiany swego postępowania. Mając na uwadze właściwości oskarżonego, który nie jawi się jako osoba głęboko zdemoralizowana, można stwierdzić, że jego pobyt w zakładzie karnym (z uwagi na możliwy negatywny wpływ współosadzonych) mógłby się przyczynić do udaremnienia procesu jego resocjalizacji i pogłębienia jego nałogu narkotykowego. Sąd miał przy tym wiadomość, że orzeczenie wobec W. S. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, mogłoby doprowadzić do wystąpienia u niego poczucia bezkarności. Dlatego, w punkcie I. sentencji wyroku nałożono na oskarżoną karę stanowiącą realną dolegliwość, która przyniesie wymierne korzyści całemu społeczeństwu. W ocenie Sądu, zasada prymatu kar stanowi nakaz stosowania bezwzględnej kary pozbawienia wolności jedynie wobec osób zdemoralizowanych, nie rokujących nadziei na poprawę. Mając na względzie charakterystykę oskarżonego oraz postawę, jaką przejawiał w toku całego postępowania, Sąd uznał, iż można oczekiwać, że orzeczona W. S. kara, wraz z nałożonym obowiązkiem powstrzymania się od używania środków odurzających i podjęcia terapii (punkt II. sentencji wyroku) obowiązkiem sprawi, że zmieni on swe postępowanie i zaniecha popełniania przestępstw w przeszłości.

W punkcie III. wyroku, Sąd orzekł o przepadku dowodu rzeczowego w postaci substancji psychotropowej (siarczaniu amfetaminy), znalezionej u oskarżonego. Natomiast punkcie IV. sentencji wyroku, na poczet orzeczonej wobec W. S. kary ograniczenia wolności, zaliczono okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie (zatrzymania). Oba orzeczenia miały charakter obligatoryjny.

Sąd obciążył W. S. kosztami postępowania, albowiem swoim zachowaniem przyczynił się do ich powstania. Oskarżony pracuje zarobkowo. Jest młodym, zdrowym mężczyzną. Uiszczenie niewygórowanych kosztów nie będzie dla niego zanadto dolegliwe.